

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 72.

Fjerde Session.

51de Møde.

Tirsdagen den 22de Marts.

(Forts.)

Finansministeren: Med Hensyn til de Forslag, som ere fremsatte af Udvalget for Landstinget, ligesom ogsaa med Hensyn til de tilsvarende Forslag, der ere fremsatte af det lignende Udvalg for Folkethinget, har jeg paa Sagens nærværende Stadium kun at gøre opmærksom paa, at jeg veed ikke, om Rigtigheden af de Udtryk, der ere brugte i det 5te Indstillingspunkt, „den endelige Decision eller eventualiter Decharge“, saavelsom af den hele Form, der er paatænkt ved Regnskabet's endelige Afgjørelse, kan siges at være hævet over Tvivl. Ifølge Grundlovens Bestemmelser tilkommer det Rigsdagen at tage Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet; men der er ikke i Grundloven nogen Bestemmelse om, at det tilkommer Rigsdagen at kunne give en Decision i den sædvanlige tekniske Forstand, hvori dette Udtryk tages, hvilket ogsaa vilde kunne medføre, at der kunde decideres til Ansvar, ligesom heller ikke om, at det tilkommer Rigsdagen at give Decharge. Jeg antager, at det kan være Tvivl underkastet, hvorvidt Rigsdagen overhovedet har en saadan Competence, eller om det kan vedtages uden ved Lov. Men hertil kommer endnu et Moment. Dengang, der første Gang var Forhandling om, hvorledes Statsrevisorats-Institutet kunde organiseres, var der ogsaa i det første Udkast, der var paatænkt af det da nedsatte Udvalg, brugt det Udtryk Decision; jeg tillod mig da i de foreløbige Forhandlinger, der fandt Sted udenfor de offentlige Møder, at gøre opmærksom paa, at det var ønskeligt, at dette Udtryk „Decision“ blev undgaaet, netop af den Grund, at det ikke staaer i Grundloven. I Grundloven staaer der: „tage Beslutning“, og det er

en Selvfølge, at saavel Rigsdagen i Forening, som hvert af Rigsdagens Thing, ifølge Grundloven, maa være berettiget til at tage, hvilke Beslutninger de overeensstemmende med Grundloven maatte finde sig foranledigede til at tage i Anledning af det fremlagte Statsregnskab; men ved „Decision“ forståes i det sædvanlige Regnskabsprog noget Andet, og derfor har det, at jeg tilraadede, at dette Udtryk ikke blev benyttet. Forsaavidt imidlertid dette Udtryk maatte blive benyttet, maatte jeg finde mig, paa Regjeringens Vegne, foranlediget til at gøre opmærksom paa, at der ikke af Rigsdagen, ifølge Grundloven, kan decideres Noget til Ansvar. En saadan Bemyndigelse indeholder Grundloven ikke for Rigsdagen. Kommer Rigsdagen eller noget af dens Thing til den Beslutning at ville gøre et Ansvar gjældende imod Regjeringen eller imod en enkelt Minister, saa er der en naturlig grundlovmæssig Maade, hvorpaa dette Ansvar kan gjøres gjældende; men Ansvaret eksisterer ikke blot, fordi der er taget en Decision, være sig af begge Thingene eller af et enkelt af Thingene. Den sædvanlige Virkning af en Decision er, at, forsaavidt den ikke paa den Maade, som i Kasseforordningerne af 8de Juli 1840 er antydet, paaankes for vedkommende høiere Instans, har den Executionskraft; men en Decision af Rigsdagens Thing vil ikke have i den Forstand Executionskraft, naar ikke vedkommende Minister eller vedkommende Ministre godvilligt rette sig derefter. Der skal derimod noget Andet til, nemlig en Rigsbetsaction, eller, forsaavidt Sagen maatte findes egnet til paa en anden Maade at afgøres, da en anden Kendelse. Jeg har troet at burde gøre opmærksom herpaa, fordi Ordet „Decision“, naar det bliver brugt som her og skal forståes grundlovmæssigt, vil have en anden Betydning end den, der sædvanligt tillægges